

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/83/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117227013
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117227013.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnom spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s. r. o., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, IČO: 50 361 368, proti žalovanej: I. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. XXXX/X, X., o zaplatenie 2.344,54 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4Csp/189/2017-115 zo dňa 25. januára 2019, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu v poradí štvrtom výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v poradí šiestom výroku o trovách konania zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 4Csp/189/2017-115 zo dňa 25. 01. 2019 zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení o nárok na úroky zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 2.344,54 eur vo výške 19,5 % ročne od 01. 06. 2017 do 07. 06. 2017, nepripustil. Konanie v časti uplatneného nároku na poplatky, úroky a úrok z omeškania (vyčíslené ku dňu 31. 05. 2017) čo do sumy 285,62 eur zastavil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 468,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 468,18 eur od 08. 06. 2017 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súd povolil žalovanej uhradiť dlžnú sumu v pravidelných splátkach vo výške 50,- eur mesačne splatných do konca príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, až do zaplatenia celého dlhu. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18 %.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 22. 09. 2017 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.344,54 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o úvere č. 7792729111 uzavretej medzi L. X., H. ako právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 02. 09. 2011, ktorý nárok mu vznikol v dôsledku porušenia záväzku žalovanej vrátiť poskytnuté prostriedky v splátkach s lehotou splatnosti za podmienok dohodnutých v zmluve.

V priebehu konania zobral žalobca žalobu v časti uplatneného nároku na poplatky, úroky a úrok z omeškania, spolu čo do sumy 285,62 eur späť, zároveň navrhol zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení o nárok na úroky zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 2.344,54 eur vo výške 19,5 % ročne od 01. 06. 2017 do 07. 06. 2017.

Vzhľadom na dispozičný úkon žalobcu, súd podľa § 144, § 145 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) konanie čo do zaplatenia sumy 285,62 eur zastavil.

Citujúc ust. § 294 C. s. p. súd zmenu žaloby, vyhodnotiac vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľský, zmenu žaloby nepripustil.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že dňa 02. 09. 2011 uzatvorili právny predchodca žalobcu a žalovaná zmluvu o úvere č. 7792729111, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru 3.500,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 50-tich mesačných splátkach s dohodnutou výškou mesačnej splátky 107,29 eur, splatnými k 7. dňu v mesiaci a dátumom konečnej splatnosti úveru 07. 11. 2015. Výzvou zo dňa 03. 09. 2014 žalobca oznámil žalovanej, že k 19. 09. 2014 sa stal úver predčasne splatný. Súd o žalobe žalobcu rozhodol citujúc ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 517 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. 11. 2011 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“).

Súd mal za nesporné, že na základe predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 02. 09. 2011 žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej úver vo výške 3.500,- eur, z ktorého žalovaná uhradila sumu 2.731,82 eur a sumu 300,- eur po začatí konania.

Súd však vyhodnotil, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a to náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahuje len údaj o výške jednotlivých splátok a počte splátok, nebolo však uvedené koľko z každej splátky predstavuje samostatne istina a samostatne úrok. Súd konštatoval, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie toho, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky a na prípadné poplatky. Uvedený nedostatok zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b/ sankcionuje tým, že takýto spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd preto priznal žalobcovi nárok na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutým úverom 3.500,- eur a žalovanou zaplatenou sumou 3.031,18 eur, t. j. sumu 468,18 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

Súd žalobcovi zároveň priznal úrok z omeškania zo sumy 468,18 eur v zmysle § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške 5,25 % ročne od 08. 06. 2017, keď žalobca vyzval žalovanú na predčasné splatenie úveru do 03. 09. 2014, teda dňom 08. 06. 2017 už bola žalovaná v omeškaní. Súd súčasne povolil žalovanej splácať dlh v mesačných splátkach vo výške 50,- eur, vzhľadom na nepriaznivú situáciu žalovanej.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 256 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. V časti, v ktorej bola žaloba vzatá späť, súd pripočítal zavinenie na zastavení konania žalovanej, ktorá po podaní žaloby čiastočne zaplatila dlžnú sumu. Žalobca bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 2.731,82 eur s príslušenstvom, čo predstavuje úspech 59 %, úspech žalovanej bol 41 %. Čistý úspech žalobcu tak predstavuje 18 %, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18 %.

Pre úplnosť dôvodov rozhodnutia vo vzťahu k náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. súd upriamil pozornosť na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/30/2017 zo dňa 26. 04. 2017 a sp. zn. 7Co/61/2017 zo dňa 26. 04. 2017 k rozsudku Súdného dvora Európskej únie č. C-42/15 o výklade smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. V uvedenom rozhodnutí súdny dvor okrem iného konštatuje, že ustanovenia čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice 2008/48/ES v spojení s jej článkom 22 ods. 1 bránia tomu, aby členský štát stanovil povinnosť ako náležitosť zmluvy uviesť amortizačnú tabuľku, čo je v rozpore s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže je tu konflikt smernice a vnútroštátneho zákona, súd skúmal, či môže smernici priznať priamy alebo nepriamy účinok a dospel k záveru, že v konkrétnom prípade nemôže smernici priznať ani nepriamy účinok, nakoľko nie je možný eurokonformný výklad citovaného ustanovenia zákona, keďže by išlo o výklad contra legem. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017, tento svoj výklad založil len na teleologickom výklade zákona č. 129/2010 Z. z. bez toho, aby posúdil, či nedošlo prípadne aj k neúmyselnému chybnému transponovaniu smernice do vnútroštátneho práva. Uvedené uznesenie podľa súdu prvej inštancie vnáša do právnych vzťahov mimoriadnu právnu neistotu, kedy sa rôzne pojmy vykladajú totožne. Spojením historického výkladu skúmanej právnej normy s princípom právnej istoty, použitím všetkých ostatných výkladových metód, ako aj porovnaním znenia právnych noriem obsiahnutých na rôznych miestach zákona č. 129/2010 Z. z. nie je možné dotknutému ustanoveniu smernice priznať nepriamy účinok v znení zákona č. 129/2010 Z. z. účinného do 30. 04. 2018.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobu v časti zamietol, podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej vo vyhovení žalobe v celom rozsahu.

V odvolaní namietal záver súdu o absencii zmluvných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Rozsudok v napadnutej časti považuje za nesprávny, majúc za to, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení, namietal tiež, že pre vydanie napadnutého rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky.

Žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 2016, sp. zn. C-42/15, týkajúci sa výkladu článku 1, článku 3 písm. m/, článku 10 ods. 1 a 2, článku 22 ods. 1 a článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s., a Klárou Biróovou vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm z úveru, ktorý jej táto spoločnosť poskytla a s ktorého splácaním je v omeškaní, z ktorého vyplýva, že v zmysle článku 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 má zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Z článku 10 ods. 2 písm. i/ a článku 10 ods. 3 uvedenej smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti.

Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/39/2016 zo dňa 11. 04. 2017, ktorý rovnako vychádzal z citovaného rozhodnutia Súdneho dvora, či rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. 02. 2018, odkázal tiež na rozhodnutia ďalších všeobecných súdov aplikujúcich výklad zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle citovaného rozhodnutia súdneho dvora.

V ďalšom žalobca uviedol, že judikatúra európskeho súdneho dvora má zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a tak aj jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Práve v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra ESD má preto povahu prameňa európskeho práva.

Na základe uvedeného má za to, že zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že zmluva o úvere priamo nemusí takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa táto informácia na základe zmluvy o úvere dá identifikovať, čo v danom prípade zmluva o úvere spĺňa.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a tento podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. vo výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o trovách konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadiska či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Odvolanie žalobcu je postavené predovšetkým na odvolacom dôvode nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne žalobca namieta, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil existenciu

obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona (účinného v čase uzavretia zmluvy), t. j. uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Odvolací súd sa s námietkou žalobcu spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci vo vzťahu k ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. stotožnil.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

8. Otázkou splnenia povinnosti uviesť údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa už odvolací súd v minulosti zaoberal a (pred rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. 02. 2018) zhodne so súdom prvej inštancie ustálil záver, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej, však dovtedy pomerne jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov nebola/ nie je v tejto otázke jednotná. Súdny dvor Európskej únie v citovanom rozhodnutí konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (predstavujúcej maximálnu harmonizáciu v oblasti spotrebiteľských úverov, ktorá bola prebratá zákonom č. 129/2010 Z. z.), sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uvedená právna otázka však bola následne riešená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 (obdobne tiež uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018, 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018, 3Cdo 126/2018 zo dňa 24. 07. 2018 či 7Cdo 98/2018 zo dňa 30. 01. 2019) konštatoval, že „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu, zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Ďalej najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol: „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“ Odvolací súd dodáva, že od 1. mája 2018 sa zároveň legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

9. Odvolací súd nepovažuje za dôvodný odklon od tejto v súčasnosti ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že najvyšší súd vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017 založil svoj výklad len na teleologickom

výklade zákona č. 129/2010 Z. z. (úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k nemu), bez toho, aby posúdil či nedošlo prípadne k neúmyselnému chybnému transponovaniu Smernice do vnútroštátneho práva a bez toho, aby skúmal aký význam zákonodarca prisúdil predmetnému slovnému spojeniu v čase, kedy ho zákonodarca použil vo vnútroštátnom právnom poriadku po prvýkrát, uvedenými skutočnosťami sa nezaoberal ani súd prvej inštancie. Na rozdiel od súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje s tým, že v prípade ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2018 ide o explicitne presné ustanovenie (bod 27. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), keď jeho znenie pripúšťa rôzny výklad, pričom práve rozhodnutie Súdneho dvora a naň nadväzujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú dôvodom pre odklon od predtým zaužívaného výkladu predmetného ustanovenia všeobecnými súdmi. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý (čo nie je tento prípad), ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010, IV. ÚS 71/2013). Účelom zákona č. 129/2010 Z. z. bola implementácia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a v súlade s týmto účelom, t. j. i v súlade s účelom Smernice, je potrebné tento zákon i vykladať.

10. Odvolací súd uznáva, že pokiaľ ide o výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej v texte „Smernica“), táto nemá priamy účinok, avšak vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu Smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Takýto eurokonformný výklad aj vo vzťahu k zákonu č. 129/2010 Z. z. je možný. Samotné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. výslovne neupravovalo, že dlžník je povinný zaplatiť splátku istiny, úrokov a poplatkov oddelene, teda zvlášť istinu, zvlášť úroky a zvlášť poplatky, naopak eurokonformným výkladom je možné dospieť k tomu, že dlžník je povinný zaplatiť splátku, či už splátku istiny, úrokov, poplatkov, všetko v jeden deň, teda pod pojmom splátka je nutné rozumieť splátku, ktorá obsahuje aj istinu, aj úroky, aj poplatky. Zo samotného znenia zákona nevyplýva, že tento by išiel nad rámec Smernice. Eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. nie je výkladom contra legem, a pokiaľ zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je možné predmetné ustanovenie vykladať aj tým spôsobom, že len upresňuje, čo splátka zahŕňa. Keďže zákonné ustanovenie umožňuje uplatnenie eurokonformného výkladu tak, aby predmetné ustanovenie bolo súladné so Smernicou a rozsudkom Súdneho dvora, bolo nevyhnutné, aby tento eurokonformný výklad bol aplikovaný.

11. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd s poukazom na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorou autoritou je nepochybne Najvyšší súd Slovenskej republiky, s ktorého výkladom sa odvolací súd v súčasnosti v celom stotožňuje, preto konštatuje, že ak okresný súd svoje rozhodnutie založil na tom, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje náležitosť vyžadovanú podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákon č. 129/2010 Z. z., čo robí poskytnutý úver bezúročným a bezpoplatkovým, nakoľko táto neobsahuje presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok (t. j. vymedzenie aká ich časť pripadá na istinu, na úroky a na poplatky), vec nesprávne právne posúdil. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho posúdenia nevykonal dokazovanie vo vzťahu k časti nároku, ktorý bol súdom zamietnutý, v dostatočnom rozsahu a jeho rozhodnutie je v dôsledku uvedeného nutné považovať v tejto časti za predčasné.

12. Úlohou okresného súdu, ktorý je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C. s. p.), bude predmetnú zmluvu o úvere opätovne posúdiť, či táto spĺňa všetky zákonné náležitosti a o nároku žalobcu rozhodnúť. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

13. Vo zvyšnej časti (vo výroku, ktorým súd nepripustil zmenu žaloby, vo výroku o čiastočnom zastavení konania, výroku, ktorým súd žalobe v časti vyhovel a v naň nadväzujúcom výroku o povolení splátok), ktoré neboli napadnuté odvolaním žiadnej zo strán konania, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 2 (za) : 1 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)